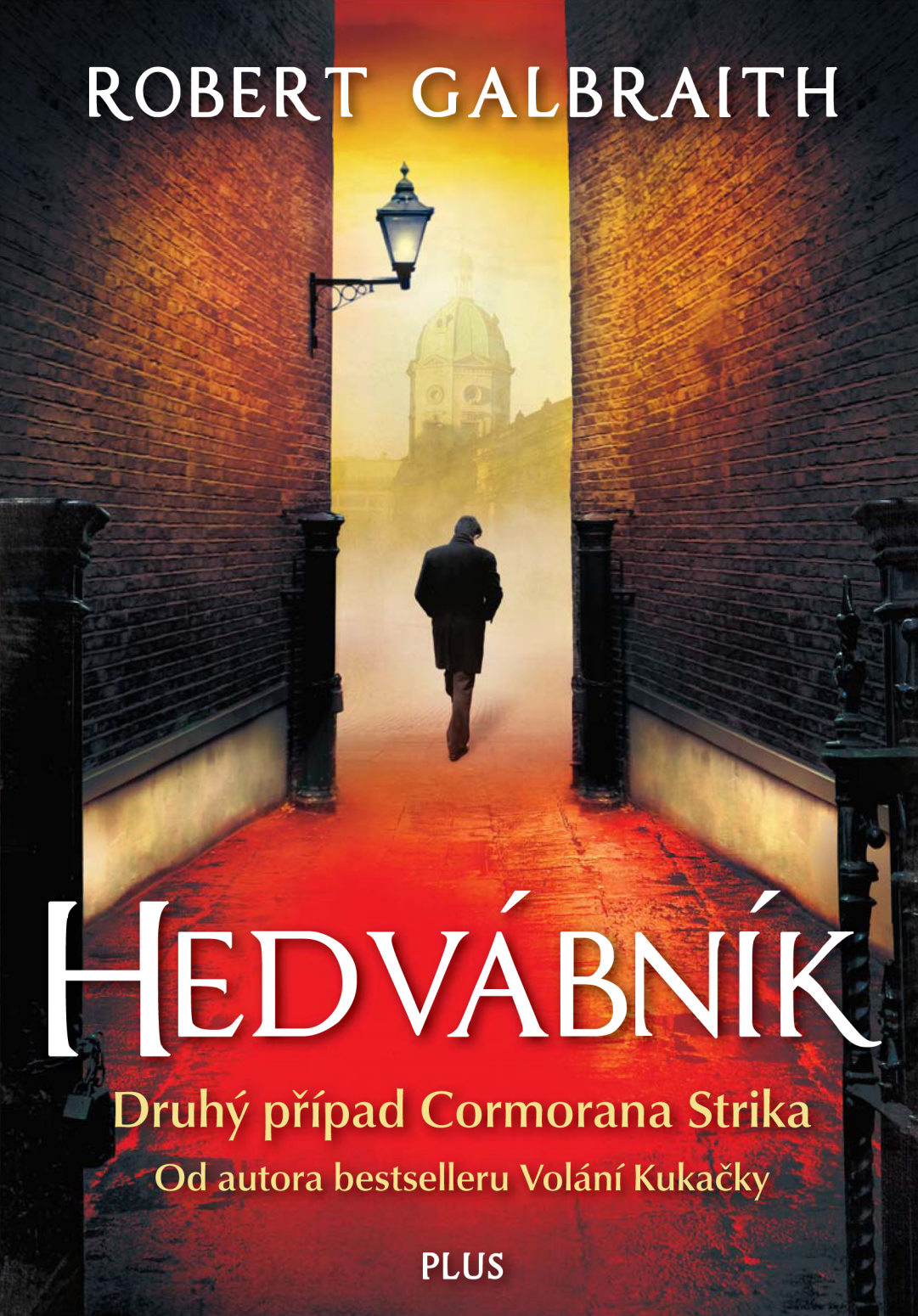

ROBERT GALBRAITH

HEDVÁBNÍK

Druhý případ Cormorana Strika

Od autora bestselleru Volání Kukačky

PLUS

ROBERT GALBRAITH

HEDVÁBNÍK

Preložil Ladislav Šenkyřík

PLUS

THE SILKWORM

First published in Great Britain in 2014 by Sphere

Copyright © 2014 Robert Galbraith Limited.

Cover design & Photography: Sian Wilson

© Little Brown Book Group Limited 2014

“Oh Santa!”: Words and Music by Mariah Carey, Bryan Michael Paul Cox and Jermaine Mauldin Dupri © 2010, Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD / © 2010 W.B.M. MUSIC CORP. (SESAC) AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. (SESAC) ALL RIGHTS ON BEHALF OF ITSELF AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. ADMINISTERED BY W.B.M. MUSIC CORP. / © 2010 Published by Universal/MCA Music Ltd.

“Love You More”: Words & Music by Oritsé Williams, Marvin Humes, Jonathan Gill, Aston Merrygold, Toby Gad & Wayne Hector © Copyright 2010 BMG FM Music Ltd., a BMG Chrysalis company / BMG Rights Management UK Ltd., a BMG Chrysalis company / EMI Music Publishing Ltd. / All Rights Reserved. International Copyright Secured. / Reproduced by permission of Music Sales Limited / Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD.

Osobnostní práva byla uplatněna.

S výjimkou osob veřejně známých jsou všechny postavy a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována, uchovávána ve vyhledávacím systému ani přenášena v jakékoli formě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele ani být dávana do oběhu v jakékoli jiné vazbě či obalu, než v jakých byla publikována, a bez totožné podmínky (zahrnující tuto podmínku) uvalené na následného kupce.

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2015

ISBN 978-80-259-0365-0

*Jenkinsovi,
bez kterého...
zbytek on už ví.*

... krev a msta je scénou, smrt příběhem,
meč zbrocený krví autorovým perem
a básník oním tragickým chlapíkem ve vojenských botách,
s věncem zápalných loučí kolem hlavy namísto vavřínu.

Thomas Dekker:
Šlechetný španělský voják

1

OTÁZKA: A z čeho žiješ?

ODPOVĚĎ: Z nedostatku spánku.

Thomas Dekker: *Šlechtný španělský voják*

„Kdyby aspoň do prdele umřel někdo slavný, Cormorane,“ ozval se v telefonu ochraptělý hlas.

Mohutný neoholený muž se plahočil tmou těsně před svítáním s telefonem přitisknutým k uchu a vesele se zubil.

„Tohle je ze stejného ranku.“

„Je kurva šest hodin ráno!“

„Jednak je půl sedmý, ale jestli chceš, co pro tebe mám, budeš si pro to muset přijít,“ odpověděl Cormoran Strike. „Jsem kousek od tebe. Můžeme se...“

„Odkud víš, kde bydlím?“ ohradil se znepokojeně hlas v telefonu.

„Sám jsi mi to řekl,“ odvětil Strike a potlačil zívnutí. „Prodáváš přece byt.“

„Aha,“ ozval se druhý muž, už klidnější. „Máš dobrou paměť.“

„Je tady jeden takovej non...“

„S tím jdi do prdele. Stavím se u tebe později v kanceláři...“

„Dominiku, já mám na ráno objednaného klienta, kterej mě platí mnohem líp než ty, a navíc jsem celou noc nespál. Jestli to chceš použít, musíš si pro to přijít teď.“

Ozvalo se heknutí a Strike uslyšel šustění pokrývky.

„Nepřej si mě, jestli to nebude pořádná pecka.“

„Smithfieldská kavárna v Long Lane,“ oznámil Strike a hovor ukončil.

Když se pustil dolů ze svahu ke Smithfieldské tržnici, zvýraznila se mírná nepravidelnost jeho chůze. Hranatá hmota tržnice – obrovské viktoriánské svatyně zasvěcené masu, kam se již po staletí každý pracovní den od čtyř ráno navážely mrtvoly zvířat a pak se tam čtvrtily, porcovaly a prodávaly do řeznictví a restaurací po celém Londýně – působila v zimní tmě neproniknutelně. Strike uslyšel v přítmí hlasy, vykřikované pokyny, rachot a pípání couvajících nákladáků, ze kterých se vykládala poražená zvířata. Jakmile zabočil do Long Lane, ztratil se mezi množstvím mužů, kteří se nabalení v teplém oblečení cílevědomě věnovali svým pondělním ranním povinnostem.

Pod kamenným gryfem, který držel stráž na rohu budovy tržnice, se choulili poslíčci ve výstražných reflexních vestách a ruce schované v rukavicích si zahřívali o hrníčky horkého čaje. Naproti přes cestu ozařovala jako zapálený krb okolní tmu Smithfieldská kavárna, mrňavá oáza tepla a masného jídla otevřená čtyřicet hodin denně.

V kavárně nebyly záchody, ale podle domluvy se mohlo chodit do sázkové kanceláře o pár domů dál. Jenže sázková kancelář Ladbroke's neotevře ještě přinejmenším tři hodiny, a tak Strike odbočil do postranní uličky a svému měchyři, který byl plný slabé laciné kávy vypité během celonoční práce, ulevil v jednom temném zákoutí. Byl tak unavený a hladový, že se zakrátko ponořil do ovzduší prosyceného tukem ze smažených vajíček a slaniny s rozkoší, jíž porozumí jenom člověk, který někdy sám překročil hranice vlastní fyzické odolnosti.

Od jednoho stolku právě vstali dva muži ve fleecových vestách a nepromokavých bundách. Strike vmanévroval svou mohutnou postavu do stísněného prostoru a se spokojeným zafuněním usedl na dřevěnou židli s ocelovým kováním. Ani si nestačil objednat a italský majitel restaurace už před něho postavil čaj ve vysokém bílém hrnku, ke kterému servíroval trojhránky chleba namazaného máslem. Během pěti minut před ním přistál velký oválný talíř s pravou anglickou snídaní.

Strike mezi siláky, kteří se hrnuli do kavárničky a zase ven, dobře zapadl. Byl vysoký, tmavý, s bujnými, nakrátko zastřiženými kudrnatý-

mi vlasy, které mu na vysokém vypouklém čele nad širokým boxerským nosem a hustým, nepřívětivým obočím mírně ustupovaly. Na bradě měl strniště a tmavé oči mu rozšiřovaly hluboké, modře zabarvené stíny. Při jídle ospale pozoroval budovu tržnice naproti. Nejbližší klenutý vchod s číslem dvě začal pomalu vystupovat ze šera: z prostoru nad vstupem opětovala jeho pohled strohá kamenná tvář, starověká a vousatá. Existoval snad někdy nějaký bůh zvířecích mrtvol?

Když Dominic Culpepper dorazil, Strike se zrovna pouštěl do párků. Novinář byl téměř stejně vysoký jako on, ale hubený a s pobledlou pleť jako chlapec z chrámového sboru. Tvář měl zvláště asymetrickou, jako by mu někdo maloučko zkroutil obličej proti směru hodinových ručiček, což ho zachraňovalo před vyloženě dívčím půvabem.

„Tak se s tím předveď,“ prohlásil Culpepper, když si sedal, stáhl si rukavice a podezíravě se rozhlédl po kavárně.

„Nechceš něco k jídlu?“ zeptal se Strike s plnou pusou párku.

„Ne,“ odpověděl Culpepper.

„Radši si počkáš na svůj croissant?“ zašklebil se Strike.

„Jdi do prdele, Cormorane.“

Vytočit někdejšího žáka soukromé školy, který si s mírným odporem objednal čaj, bylo až dojemně snadné. Jak si Strike pobaveně všiml, oslovil lhostejného číšníka „kámo“.

„Takže?“ dožadoval se Culpepper s horkým hrníčkem v protáhlých bledých prstech.

Strike zalovil v kapse kabátu, vytáhl odtamtud obálku a přesunul ji po desce stolu. Culpepper vytáhl její obsah a pustil se do čtení.

„A do prdele,“ zamumlal po chvíli tiše. Začal horečně listovat papíry, na některých z nich byly poznámky psané Strikovou rukou. „Kde jsi k tomu sakra přišel?“

Strike, který měl zase plnou pusou párku, zabodl ukazováček do jednoho papíru, který měl v záhlaví adresu firemní kanceláře.

„Jeho příšerně nasraná osobní asistentka,“ řekl, když se mu konečně podařilo polknout. „Ojžděl ji stejně jako ty dvě, o kterých víš. Prostě si zrovna uvědomila, že se z ní nestane příští lady Parkerová.“

„Jak ses k ní dostal?“ zeptal se Culpepper a zíral na Strika přes okraj papírů, které se mu chvěly v roztřesených rukou.

„Detektivní práce,“ prohlásil Strike huhňavě skrz další sousto párku. „Kdysi jste to v tý vaší branži zvládali i sami, ne? Než jste začali dávat externí zakázky týpkům, jako jsem já. Ona si ale nemůže zabouchnout dveře k příštímu zaměstnání, Dominiku, takže v žádném případě nechce, aby o ní v novinách padla zmínka, jasný?“

Culpepper si odfrkl.

„To si měla rozmyslet dřív, než šlohla...“

Strike hbitým pohybem vytrhl papíry z žurnalistových prstů.

„Ona nic nešlohla. Měla to pro něho dnes odpoledne vytisknout. Dopustila se jediné toho, že mi ty papíry ukázala. Ale jestli jí kvůli tomu hodláš zničit soukromý život, Dominiku, tak si je vezmu zpátky k sobě.“

„Neser,“ řekl Culpepper a pokusil se chňapnout po důkazu o krácení daně z přidané hodnoty ve Strikově chlupaté ruce. „Tak dobře, vynecháme ji z toho. Jemu ale stejně bude jasný, kde jsme k tomu přišli. Zase tak úplnej debil to není.“

„Co asi tak může udělat? Dát ji k soudu, kde si pustí hubu na špacír ohledně všech těch dalších překérních záležitostí, kterých byla za posledních pět let svědkem?“

„Jo, tak dobře,“ povzdychl si Culpepper po chvíli váhání. „Vrať mi to. Nezmíním se o ní, ale budu si s ní potřebovat promluvit, jo? Ujistit se, že je košer.“

„*Tohle* je košer,“ ukázal Strike na papíry. „S ní mluvit nepotřebuješ,“ dodal neústupně.

Ta roztřesená, trochu popletená a zrazená žena, od které před chvílí odešel, by – ponechána o samotě s Culpepperem – nebyla v bezpečí. V zuřivé touze pomstít se muži, který jí sliboval manželství a děti, by dokázala nenávratně zničit sama sebe i své další životní vyhlídky. Strikovi netrvalo dlouho získat její důvěru. Bylo jí necelých dvaadvaceticet let; myslela si, že bude mít děti od lorda Parkera, a teď ji svírala ve svých spárech krvežíznivá touha po odplatě. Strike u ní seděl několik hodin, poslouchal příběh o tom, jak se bláznivě zamilovala, díval se, jak pře-

chází v slzách obývacím pokojem, jak se kolébá na pohovce s dlaněmi sepjatými na čele. Nakonec souhlasila s následujícím: dopustí se zrady a kvůli ní zároveň pohrbí veškeré své naděje.

„Vynecháš ji z toho,“ řekl Strike a dál třímal papíry v pevně sevřené pěsti, která byla téměř dvojnásobná oproti Culpepperově. „Jasný? I bez ní je to do prdele pořádně šťavnatá historka.“

Po chvíli váhání Culpepper s úšklebkem kapituloval.

„Tak jo, jasný. Dej mi to.“

Novinář si strčil dokumenty do náprsní kapsy, hodil do sebe čaj a jeho chvilková rozladěnost nad Strikem pomalu ustoupila úžasné představě, jak zničí pověst jednomu britskému šlechtici.

„Milej lorde Parkere z Pennywellu,“ odušil šťastně pro sebe, „tak teď už jsi, kámo, fakt v pěkný prdeli.“

„Tohle jistě rád zatáhne majitel novin, ne?“ zeptal se Strike, když jim na stole přistál účet.

„Jo, určitě...“

Culpepper hodil na stůl desetilibrovou bankovku a oba muži odešli z kavárny společně. Sotva za nimi zaklaply dveře, Strike si zapálil cigaretu.

„Jak se ti povedlo, aby mluvila?“ zeptal se Culpepper, když se spolu vydali po zimní ulici kolem motorek a nákladňáků, které stále ještě najížděly do tržnice a zase ji opouštěly.

„Prostě jsem poslouchal,“ řekl Strike.

Culpepper se po něm úkosem podíval.

„Všechny soukromý očka, který jsem kdy využíval, napíchávaj telefony.“

„To je nezákonný,“ odušil Strike a vypustil kouř do řídnoucí tmy.

„Tak jak...?“

„Ty si chráníš své zdroje a já si zase budu chránit svoje.“

Padesát metrů prošli mlčky a Strikovo kulhání bylo s každým krokem markantnější.

„To bude bomba. Totální bomba,“ prohlásil Culpepper se škodolibou radostí. „Ten pokryteckej starej sráč pořád jen mektá o hamižnosti korporací, a přitom má ulitejch dvacet melounů na Kajmanech...“

„Jsem rád, že jsi spokojenej,“ řekl Strike. „Fakturu ti pošlu mejlem.“ Culpepper na něj opět ze strany upřel pohled.

„Viděl jsi minulej tejdén v novinách syna Toma Jonese?“ zeptal se.

„Toma Jonese?“

„Toho velšskýho zpěváka,“ řekl Culpepper.

„Jo, toho,“ odušil Strike bez nadšení. „Znal jsem jednoho Toma Jonese v armádě.“

„Viděls ten článek?“

„Ne.“

„Docela dlouhej, pěcknej rozhovor. Tvrdí, že se s otcem v životě neviděl, že se mu nikdy neozval. Vsadím se, že za to dostal víc, než na kolik bude ten tvůj účet.“

„Ještě jsi tu mou fakturu neviděl,“ řekl Strike.

„To jen tak mezi náma. Jeden slušnej malej rozhovor a můžeš si na pár nocí odpočinout od výslechů sekretářek.“

„Jestli mě s touhle nabídkou nepřestaneš otravovat,“ řekl Strike, „nejspíš pro tebe přestanu pracovat, Dominiku.“

„Jasně,“ odušil Culpepper, „stejně o tom můžu napsat sám. Odvrženéj synek rockový hvězdy je válečnej hrdina, svýho otce nikdy nepoznal, pracuje jako soukromý...“

„Nabádat lidi, aby odposlouchávali telefony, je údajně taky nezákonný.“

Na horním konci Long Lane zpomalili a postavili se proti sobě tváří v tvář. Culpepper se poněkud stísněně zasmál.

„No jo, tak mi posli tu fakturu.“

„To rád udělám.“

Vydali se opačnými směry, Strike zamířil ke stanici metra.

„Cormorane!“ rozlehl se ozvěnou ve tmě za jeho zády Culpepperův hlas. „Šoustal jsi s ní?“

„Už se těším, až si o tom přečtu, Dominiku,“ zavolal Strike unaveně, aniž se ohlédl.

Dokulhal k potměnému vstupu do stanice a ztratil se Culpepperovi z očí.

2

Jak dlouho musíme bojovat? Já totiž nemohu
zůstat a ani nezůstanu! Mám jiné věci na práci.

John Fletcher a Philip Massinger:
Malý francouzský advokát

Metro se už pomalu plnilo cestujícími. Tváře jako každé pondělní ráno: povadlé, vyčerpané, strnulé, rezígnované. Strike si našel místo naproti mladé blondýnce s opuchlýma očima, která podřimovala a hlava jí neustále padala na stranu. Znovu a znovu se s trhnutím budila a snažila se sedět zpříma, přičemž nervózně sledovala rozmazané názvy stanic za oknem, aby nepřejela tu svou.

Rachotící vlak unášel Strika zpátky, vstříc skrovnému dvoupokojovému bytu s kuchyňským koutem pod bídne izolovanou střechou, kterému říkal domov. Z hlubin své únavy a obklopený těmi prázdnými, sklíčenými tvářemi začal přemítat nad náhodami, které je všechny přivedly na svět. Když se to vezme do důsledků, každé zrození je pouhá náhoda. Se stovkami milionů spermií, které se slepě prodírají tmou, je pravděpodobnost, že se člověk vůbec nenarodí, ohromující. Kolik lidí z toho zaplněného metra bylo plánováno, říkal si, v euforii způsobené únavou. A kolik z nich je tady, podobně jako on, nechtěnou náhodou?

Na základní škole chodil do třídy s jednou dívkou, která měla na tváři skvrnu barvy portského vína, a Strike se s ní odjakživa cítil vnitřně spřízněný, protože oba se od narození čímsi nesmazatelně lišili, něčím, za co nijak nemohli. Sami to neviděli, ale všichni ostatní ano, a většinou byli natolik nevychovaní, že jim to neustále připomínali. Nakonec si uvědomil, že příležitostné okouzlení úplně cizích lidí, které ve svých pěti

letech mohl pokládat za cosi, co souvisí s jeho jedinečností, vyplývá ve skutečnosti jen z toho, že v něm vidí vajíčko oplodněné spermií slavného zpěváka, nechtěný důkaz nezvládnuté nevěry jedné celebrity. Strike se se svým biologickým otcem setkal jen dvakrát v životě. Jonnyho Rokebyho přinutil k přiznání otcovství až test DNA.

Dominic Culpepper byl přímo ztělesněním chorobné zvědavosti a předsudků, na které Strike narážel dnes už jen při velmi vzácných příležitostech, kdy si někdo spojil nevrle vyhlízejícího bývalého vojáka se stárnoucí rockovou hvězdou. Myšlenky podobných lidí okamžitě mířily ke svěrenským fondům a tučným odškodným, k soukromým letadlům a VIP večírkům, ke stále štědře nastavené multimilionářské dlani. Zaskočení skromností Strikova života a mučivou délkou jeho pracovní doby se často ptali sami sebe, co asi musel Strike provést, že se svému otci tak odcizil. Předstírá snad bídu s nouzí, aby z Rokebyho vytáhl další peníze? Co udělal s těmi miliony, které jeho matka nepochybně ze svého zazobaného milence vymáčkla?

A v takových chvílích Strike nostalgicky vzpomínal na armádu, na anonymitu kariéry, ve které váš původ ani rodiče neznamenají téměř nic ve srovnání se schopností zvládat zadanou práci. Tenkrát ve Speciální vyšetřovací jednotce byl tou nejosobnější otázkou, s níž se na úvod setkal, požadavek, aby zopakoval tu podivnou dvojici jmen, jimiž ho zatížila jeho výstřední a nekonvenční matka.

Když se Strike vynořil z podzemí metra, po Charing Cross Road se už valila hustá doprava. Začínalo listopadové svítání, šedivé a váhavé, plné jen zvolna skomírajících stínů. Vyčerpaný a rozbolavělý zabočil do Denmark Street a těšil se na krátký spánek, který by se mu mělo podařit urvat, než mu o půl desáté přijde další klient. Strike zamával dívce z obchodu s kytarami, s níž si při pracovních přestávkách často na ulici dopřávali cigaretu, vešel do černých domovních dveří vedle kavárny 12 Bar a začal stoupat po kovovém schodišti, které se točilo kolem šachty nepojízdného klecového výtahu. Vzhůru kolem grafika v prvním patře, kolem vlastní kanceláře s prosklenými dveřmi s rytým nápisem ve druhém, až nahoru do třetího s nejmenší podestou, kde se nyní nacházel jeho domov.

Předchozí nájemník, majitel baru v suterénu, se přestěhoval do zdravějšího prostředí a Strike, který několik měsíců přespával v kanceláři, využil příležitosti a byt si pronajal, vděčný za tak pohodlné řešení svého bezdomovectví. Prostor pod střešními okapy byl stísněný podle všech myslitelných měřítek a pro muže vysokého téměř sto devadesát centimetrů obzvlášť. Ve sprše se sotva mohl otočit, kuchyňka s obývacím pokojem byly nevhodně propojené a téměř celou plochu ložnice zabírala dvojpostel. Část Strikova majetku tak zůstávala v krabicích na odpočívadle, navzdory zákazům domácího.

Z malých oken byl výhled na městské střechy a Denmark Street se utápěla hluboko dole. Ustavičné pulzování basketbalu z baru v suterénu bylo utlumené do té míry, že ho Strikova vlastní hudba dokázala přehlušit.

Všude v bytě se projevovala Strikova vrozená pořádkumilovnost: postel byla ustlaná, nádobí umyté, všechno na svém místě. Potřeboval se oholit a osprchovat, ale to může počkat. Pověsil kabát na věšák, nastavil si budík na devět dvacet a oblečený se natáhl na postel.

Unsl během několika vteřin a za pár dalších – nebo tak mu to aspoň připadalo – už byl zase vzhůru. Kdosi klepal na dveře.

„Promiňte, Cormorane, moc se omlouvám...“

Jeho asistentka, vysoká mladá žena s dlouhými, medově zbarvenými vlasy, se tvářila omluvně, když otvíral dveře, ale jakmile ho spatřila, na-prosto se zděsila.

„Jste v pořádku?“

„Ehm... trochu jsem spal. Byl jsem vzhůru celou noc – vlastně dvě.“

„To je mi opravdu moc líto,“ opakovala Robin, „ale je za pět minut tři čtvrtě, pan William Baker už je tady a začíná...“

„Do háje,“ odtušil Strike. „Asi jsem si blbě nařídil budík... dejte mi pět minut...“

„To není všechno,“ pokračovala Robin. „Taky přišla nějaká paní. Nemá domluvenou schůzku. Řekla jsem jí, že žádné další klienty nepřijímáte, ale odmítá odejít.“

Strike zívá a promnul si oči.

„Pět minut. Udělejte jim čaj nebo tak něco.“

Za šest minut vešel Strike v čisté košili a obklopený vůní zubní pasty a deodorantu do předpokoje kanceláře, kde seděla Robin u počítače.

„No konečně, lepší pozdě než nikdy,“ prohlásil William Baker s prkenným úsměvem. „Máte štěstí, že máte tak pohlednou sekretářku, jinak jsem se mohl začít nudit a odejít.“

Strike si všiml, jak Robin našťavaně zrudla, odvrátila hlavu stranou a předstírala, že rovná poštu. Ve způsobu, jakým Baker vyslovil slovo „sekretářka“, bylo cosi z podstaty urážlivého. Ředitel velké firmy, bezchybně upravený v obleku s proužkem, zaměstnával Strika vyšetřováním dvou společníků, kteří s ním zasedali ve správní radě.

„Dobré ráno, Williame,“ odušil Strike.

„Bez omluvy?“ zabručel Baker s očima upřenýma do stropu.

„Zdravím, a vy jste kdo?“ zeptal se Strike, aniž by si Bakera dál všiml, a obrátil se místo toho k drobné ženě středního věku ve starém hnědém kabátě, která seděla na pohovce.

„Leonora Quineová,“ odpověděla hlasem, ve kterém Strikovo zkušenné ucho zaslechlo západoanglický přízvuk.

„Čeká mě dnes dopoledne ještě hodně nabitý program, pane Striku,“ řekl Baker.

Bez pobídnutí zamířil do vnitřní kanceláře. Když ho Strike hned nenásledoval, ztratil trpělivost i něco z dřívější uhlazenosti.

„Pochybuju, že by vám taková nedochvilnost někdy prošla v armádě, pane Striku. Pojdte sem, prosím.“

Strike jako by ho neslyšel.

„Co přesně po mně chcete, paní Quineová?“ zeptal se zanedbaně vyhlížející ženy na pohovce.

„No, víte, jde o mého manžela...“

„Pane Striku, za hodinu a pár minut mám další schůzku,“ prohlásil William Baker zvýšeným hlasem.

„... a vaše sekretářka říkála, že už nikoho nepřijímáte, ale já jsem řekl, že počkám.“

„Striku!“ zařval William Baker, jako by volal k noze svého psa.

„Robin,“ zabručel unavený Strike, když mu konečně došla trpělivost, „vystavte panu Bakerovi účet a předejte mu svazek. Je aktualizovaný.“

„Cože?“ ozval se William Baker, vyvedený z míry. Objevil se zpátky ve dveřích do předpokoje.

„Právě vás vyhodil,“ prohlásila Leonora Quineová s uspokojením.

„Ještě jste tu práci nedokončil,“ obrátil se Baker k Strikovi. „Říkal jste, že je toho víc...“

„Může to pro vás dodělat někdo jiný. Někdo, komu nevadí mít klienty idioty.“

Atmosféra v kanceláři se dala krájet. Robin s kamennou tváří vytáhla z registratury Bakerův svazek a podala ho Strikovi.

„Jak se *opovažujete*...“

„V tom svazku je spousta dobrého materiálu, který ob stojí u soudu,“ řekl Strike a podal fascikl řediteli. „Myslím, že se za ty peníze vyplatí.“

„Ještě jste neskončil...“

„Ale skončil s vámi,“ prohodila Leonora Quineová.

„Budete laskavě držet hubu, vy pitomá ženská...?“ spustil William Baker, pak ale rychle o krok ustoupil, když Strike naznačil, že vykročí k němu. Dál už nepadlo jediné slovo. Bývalý voják jako by náhle zabíral dvakrát větší prostor než před pár vteřinami.

„Běžte si sednout do mé kanceláře, paní Quineová,“ pronesl Strike tiše.

Poslechla ho.

„Vy si myslíte, že ta si vás může dovolit?“ jízlivě se ušklíbl ustupující William Baker, už s rukou na klice.

„Když se mi klient zamlouvá, můžeme se na ceně dohodnout,“ řekl Strike.

Zamířil za Leonorou Quineovou do kanceláře a přibouchl za sebou dveře.

3

... nemluvě o nutnosti snášet všechny ty potíže...

Thomas Dekker: *Šlechtitný španělský voják*

„Ten pán je asi trochu natvrdej, že?“ poznamenala Leonora Quineová, když se usadila na židli proti Strikovu pracovnímu stolu.

„Jo,“ přikývl Strike a ztěžka se zabořil do křesla, „to je.“

Navzdory jen mírně povadlé zarůžovělé pleti a jasnému bělmu světle modrých očí vypadala přibližně na padesát let. Jemné, prošedivělé zplihlé vlasy jí držely dva umělohmotné hřebínky a mžourala na něho zpoza staromódních brýlí s přehnaně velkými plastovými obroučkami. Kabát měla sice čistý, ale koupený určitě někdy v osmdesátých letech. Měl vypávky na ramenou a velké umělohmotné knoflíky.

„Takže vy jste přišla kvůli manželovi, paní Quineová?“

„Ano,“ přitakala Leonora. „Je nezvěstný.“

„Jak dlouho už je pryč?“ zeptal se Strike a automaticky sáhl po zápisníku.

„Deset dní,“ odpověděla Leonora.

„Byla jste na policii?“

„Policie není potřeba,“ prohlásila netrpělivě, jako by ji unavovalo něco takového pořád lidem vysvětlovat. „Kdysi jsem jim jednou zavolala a všichni na mě byli naštvaní, protože byl jenom u kamarádky. Owen prostě sem tam načas zmizí. On je spisovatel,“ dodala, jako by to všechno vysvětlovalo.

„On zmizel už někdy dřív?“

„Je citově nevyrovnaný,“ odpověděla se zasmušilým výrazem. „Často se na celý den někam ztratí, ale teď už je to deset dní a já vím, že je asi pořádně rozhozenej, ale potřebuju ho teď doma. Je tady Orlando a já mám nějaký věci na práci a taky...“

„Orlando?“ zopakoval Strike a v unavené hlavě mu naskočil obrázek floridského letoviska. Sám neměl čas jezdit do Ameriky a Leonora Quineová ve svém prastarém kabátě rozhodně nevypadala na člověka, který by měl na letenku.

„Naše dcera Orlando,“ řekla Leonora. „Musíme se o ni starat. Teď ji hlídá sousedka, jinak bych sem přijít nemohla.“

Ozvalo se zaklepání a ve dveřích se objevila Robinina zlatá hříva.

„Nechcete kávu, pane Striku? A vy, paní Quineová?“

Když si u Robin objednali a ona opět zmizela za dveřmi, Leonora prohlásila:

„Moc času vám to nezabere, protože já myslím, že vím, kde je, jenom se mi nedaří sehnat adresu a nikdo mi nebere telefon. Ale je to už deset dní,“ opakovala, „a my ho doma potřebujeme.“

Strikovi připadalo velice výstřední, že se někdo za podobných okolností obrátí na soukromého detektiva, zvlášť když z jeho vzezření vyzařuje chudoba.

„Jestli je to otázka jednoho telefonátu,“ řekl laskavě, „nemáte žádnou kamarádku nebo...?“

„Edna to udělat nemůže,“ řekla a Strike si uvědomil, že ho nepřiměřeně dojalo (únava v něm občas vzbuzovala podobnou přecitlivělost) bezděčné přiznání, že má na celém světě jedinou kamarádku. „Owen jim všem řekl, aby neprozrazovali, kde je. Musí to udělat nějaký muž,“ prohlásila prostě. „Přinutit je, aby to řekli.“

„Váš muž se jmenuje Owen, ano?“

„Jo,“ odpověděla. „Owen Quine. Napsal *Hobartův hřích*.“

Jméno ani název Strikovi nic neříkaly.

„A vy se domníváte, že víte, kde je?“

„Jo. Byli jsme spolu na večírku se spoustou nakladatelů a všelijakých dalších lidí – nechtěl mě brát s sebou, ale já mu říkám: ‚Už mám zaří-

zený hlídání, tak jdu taky – a tam jsem zaslechla, jak Christian Fisher o tom místě s Owenem mluvil. O jednom spisovatelském doupěti. A já potom povídám Owenovi: „O jakým místě to s tebou mluvil?“ A Owen mi odpověděl: „To ti neřeknu, o to přece sakra jde, že tam má člověk klid od ženský a od děcek.“

Málem se jí podařilo Strika přimět, aby se přidal k jejímu manželovi a vysmál se jí; jako by byla hrdá, jak se tak někdy matky tváří, na drzost vlastního dítěte.

„Kdo je Christian Fisher?“ zeptal se Strike a přinutil se soustředit.

„Nakladatel. Mladej chlápek, co jde s dobou.“

„Nepokusila jste se zavolat Fisherovi a zeptat se ho na adresu toho doupěte?“

„Jo, volám mu denně už celej tejden a vždycky mi řeknou, že mu předají vzkaz a že se mi ozve, ale dodnes se neozval. Myslím, že mu Owen řekl, aby nikomu neříkal, kde je. Ale vy určitě dokážete tu adresu z Fishera vymáčkout. Vím, že jste dobřej,“ řekla. „Na rozdíl od policie jste přece vyřešil ten případ Luly Landryový.“

Před pouhými osmi měsíci měl Strike jen jednoho klienta, jeho podnik skomíral a vyhlídky byly zoufalé. Potom ke spokojenosti vrchního žalobce prokázal, že slavná mladá žena nespáchala sebevraždu, nýbrž byla shozena z balkonu ve třetím poschodí. Následná publicita mu přinesla příliv nových zakázek a na několik týdnů se stal nejznámějším soukromým detektivem v metropoli. Z Jonnyho Rokebyho se stala pouhá poznámka pod čarou v jeho životě; Strike se proslavil a udělal si vlastní jméno, i když to bylo jméno, se kterým měla většina lidí potíže...

„Přerušil jsem vás,“ řekl a usilovně se snažil udržet nit svých myšlenek.

„Opravdu?“

„Ano,“ přisvědčil Strike a mhouřil oči nad vlastním kostrbatým rukopisem v zápisníku. „Řekla jste: „Je tady Orlando a já mám nějaký věci na práci a taky...“

„Aha, ano,“ odušila, „od té doby, co zmizel, se u nás dějí divný věci.“

„Jaký divný věci?“

„Někdo,“ řekla Leonora Quineová věčně, „nám škvírou na dopisy hází dovnitř výkaly.“

„Někdo vám škvírou na dopisy hází dovnitř výkaly?“

„Jo.“

„Od té doby, co zmizel váš manžel?“

„Jo. Psí výkaly,“ upřesnila Leonora o zlomek vteřiny dřív, než Strike sám vydedukoval, že exkrementy zřejmě nebudou přímo souviset s Leonoriným manželem. „Už se to stalo třikrát nebo čtyřikrát, vždycky v noci. Nic příjemného, něco takového ráno najít. A jednou u nás zazvonila nějaká ženská, která vypadala fakt divně.“

Odmlčela se a čekala na Strikovo pobídnutí. Zdálo se, že se jí líbí, když jí klade otázky. Strike věděl, že většina osamělých lidí nachází uspokojení v tom, že se stanou středem něčí soustředěné pozornosti, a snaží se tu novou zkušenost prodloužit.

„Kdy u vás ta žena zazvonila?“

„To bylo minulej tejden a ptala se na Owena. A když jsem jí řekla: ‚Není doma,‘ odpověděla: ‚Tak mu vyřídte, že umřela Angela.‘ A odešla.“

„A vy jste ji neznala?“

„V životě jsem ji neviděla.“

„Znáte nějakou Angelu?“

„Ne. Ale on občas mívá bláznivý ctitelky,“ řekla Leonora náhle sdílně. „Jednou mu například nějaká ženská psala dopisy a posílala mu fotky, na kterých byla oblečená jako jedna z jeho postav. Některý ty ženský, co mu psaly, si myslely, že je nějak chápe nebo co, vyčetly to z těch jeho knížek. To je docela blbost, ne?“ dodala. „Vždyť je to všechno vymyšlený.“

„Vědí obvykle ty manželovy ctitelky, kde bydlí?“

„Ne,“ řekla Leonora. „Ale mohla to bejt studentka nebo něco takového. On taky občas učívá tvůrčí psaní.“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila Robin s podnosem. Jen co před Strika postavila černou kávu a před Leonoru Quineovou čaj, zase hned odešla a zavřela za sebou dveře.

„To jsou všechny podivné věci, co se vám přihodily?“ zeptal se Strike

Leonory. „Výkaly prohozené škvírou na dopisy a ta žena, která za vámi přišla domů?“

„A taky si myslím, že mě sledují. Taková vysoká tmavá holka, nahrbená v ramenou,“ prohlásila Leonora.

„To je jiná žena než ta...“

„Jo, ta, co přišla k nám domů, byla zavalitá. Dlouhý zrzavý vlasy. Tahle je tmavá a spíš trochu shrbená.“

„Jste si jistá, že vás sleduje?“

„Jo, myslím, že jo. Zahlídla jsem ji za sebou už dvakrát nebo třikrát. Není místní, nikdy dřív jsem ji neviděla, a to bydlím v Ladbroke Grove už přes třicet let.“

„Tak dobře,“ odušil Strike zvolna. „Říkala jste, že je váš manžel rozhozený? Co ho tak rozhodilo?“

„Strašně se pohádal se svou agentkou.“

„Nevíte, kvůli čemu?“

„Kvůli jeho knížce, tý poslední. Liz – to je ta jeho agentka – mu tvrdila, že je to nejlepší věc, jakou kdy napsal, ale sotva o den později ho pozvala na večeři a řekla mu, že to nejde vydat.“

„Proč si to rozmyslela?“

„To se zeptejte jí,“ odpověděla Leonora a poprvé se v jejím hlase ozvala zloba. „Je jasný, že pak byl rozhozenej. To by byl každej. Pracoval na tý knížce dva roky. Přišel domů v hrozném stavu, šel rovnou do pracovny a všechno popadl...“

„Co popadl?“

„Tu svou knížku, rukopis a své poznámky a všechno, strašně přitom nadával, strčil si to do tašky a odešel, a od té doby jsem ho neviděla.“

„Má mobil? Zkoušela jste mu zavolat?“

„Jo, ale nezvedá to. On mi to nikdy nezvedá, když takhle odejde. Jednou vyhodil mobil oknem z auta,“ řekla, opět s lehkým nádechem pýchy na povahu svého manžela.

„Paní Quineová,“ ozval se Strike, jehož altruismus měl nezbytně své meze, bez ohledu na to, co řekl Williamu Bakerovi, „budu k vám zcela upřímný: já nejsem zrovna levný.“

„To je v pořádku,“ prohlásila Leonora nesmiřitelně. „Liz to zaplatí.“ „Liz?“

„Liz – Elizabeth Tasselová. Owenova agentka. Je to její vina, že odešel. Může si to strhnout ze své provize. Owen je její nejlepší klient. Až si uvědomí, co provedla, bude ho chtít určitě zpátky.“

Strike tomu ujištění očividně nepřikládal stejnou váhu jako Leonora. Nasypal si do kávy tři cukry, hodil ji do sebe a usilovně se snažil vymyslet, jak nejlépe dál postupovat. Bylo mu neurčitě líto Leonory Quineové, která byla zjevně zvyklá na nevypočitatelné záchvaty svého manžela, přijímala jako samozřejmost, že se nikdo neobtěžuje reagovat na její telefonáty, a byla přesvědčená o tom, že za jedinou pomoc, kterou může očekávat, si musí zaplatit. Když člověk nebral v úvahu výstřednost jejího chování, musel jí přiznat jistou vzdorovitou poctivost. Nicméně od chvíle, kdy se jeho podniku začalo dařit, bezohledně se věnoval pouze výnosným případům. Těch pár lidí, kteří za ním přišli s dojemnými historkami v naději, že Strikovy osobní potíže (rozebírané a v mnohém přikrášlené v tisku) ho předurčují k bezplatné pomoci nešťastníkům, pokaždé zklamal.

Ale Leonora Quineová, která svůj čaj vypila téměř stejně rychle jako Strike kávu, už vstávala, jako by se domluvili na podmínkách a všechno bylo ujednané.

„Radši už půjdu,“ řekla. „Nerada nechávám Orlando dlouho samotnou. Stýská se jí po tátovi. Řekla jsem jí, že jdu sehnat člověka, který ho najde.“

Strike docela nedávno pomáhal několika zámožným mladým ženám zbavit se manželů z londýnské City, kteří pro ně po finanční krizi ztratili na přitažlivosti. Možnost, že by jedné ženě manžela naopak vrátil, ho čímisi lákala.

„Tak dobře,“ řekl, zívá a přisunul jí zápisník. „Potřebuju vaše kontaktní údaje, paní Quineová. A hodila by se i fotografie vašeho manžela.“

Napsala mu svoji adresu a telefonní číslo kulatým, dětským rukopisem, ale žádost o fotografii ji zjevně překvapila.

„K čemu ten obrázek potřebujete? Je přece v tom spisovatelským dou-
pěti. Stačí, když přinutíte Christiana Fishera, aby vám řekl, kde to je.“

Byla u dveří dřív, než se unavený a rozlámaný Strike vynořil zpoza
pracovního stolu. Zaslechl ještě, jak rázně říká Robin: „Díky za ten čaj.“
Pak už se zablýskly prosklené dveře vedoucí na schodiště, s jemným za-
chvěním se zase přibouchly a jeho nová klientka byla pryč.

4

Inu, jest to přece jen vzácná věc, mítí důmyslného přítele...

William Congreve: *Obojetník*

Strike dosedl na pohovku v přední kanceláři. Byla zánovní, nezbytný výdaj, protože ta původní z bazaru, jíž si na začátku kancelář zařídil, se pod ním rozpadla. Koženkový potah, který mu v obchodě připadal elegantní, naneštěstí při každém neopatrném usednutí vydával pšoukové zvuky. Jeho asistentka – vysoká, pěkně stavěná, s oslnivě čistou pletí a jasnými šedomodkýma očima – ho zkoumavě pozorovala přes šálek kávy.

„Vypadáte hrozně.“

„Celou noc jsem páčil z jedné hysterické ženské podrobnosti o sexuálních úchylnkách a finančních trestných činech jednoho poslance ze Sněmovny lordů,“ řekl Strike a mohutně zazíval.

„Lorda Parkera?“ zalapala po dechu Robin.

„To je přesně on,“ přisvědčil Strike.

„On byl...?“

„Souložil s třemi ženskými zároveň a tajně vyváděl miliony na zahraniční konta,“ řekl Strike. „Jestli máte silný žaludek, tak si v neděli kupte *News of the World*.“

„Jak jste proboha na tohle všechno přišel?“

„Známej známýho jednoho známýho,“ zpěvavě zanotoval Strike. Znovu zívl, div že si přitom nevyvrátil čelist.

„Měl byste jít do postele,“ řekla Robin.

„Jo, to bych měl,“ odušil Strike, ale ani se nehnul.

„Nemáte dnes nikoho až do Gunfreye ve dvě odpoledne.“

„Aha, Gunfrey,“ povzdychl si Strike a mnul si oči. „Proč jsou všichni mí zákazníci hovada?“

„Paní Quineová nepůsobí jako hovado.“

Kalným zrakem na ni zamžoural skrz silné prsty.

„Jak víte, že jsem ten její případ vzal?“

„Věděla jsem, že ho vezmete,“ řekla Robin se samolibým úsměvem, který nedokázala potlačit. „Je váš typ.“

„Jako ženská středního věku z osmdesátých let?“

„Jako váš typ klienta. A taky jste chtěl udělat naschvál Bakerovi.“

„To se podle všeho povedlo, ne?“

Zazvonil telefon. Robin ho zvedla stále ještě s úsměvem na rtech.

„Kancelář Cormorana Strika,“ ohlásila se. „Jé, ahoj.“

Byl to její snoubenec Matthew. Pohlédla úkosem na šéfa. Strike zavřel oči a zaklonil hlavu s rukama založenýma na širokém hrudníku.

„Poslouchej,“ sděloval Matthew Robin do ucha – když telefonoval z práce, nikdy nezněl příliš přátelsky. „Potřebuju tu hospodu přeložit z pátku na čtvrtek.“

„Ale Matte,“ řekla a snažila se, aby v jejím hlase nezaznělo zklamání ani podráždění.

Bude to už popáté, co se budou snažit zrovna tuhle hospodu domluvit. Ze tří lidí, kteří se měli sejít, Robin ani jednou nezměnila čas, datum ani podnik, naopak vždy byla ochotná se přizpůsobit.

„Proč?“ zamumlala.

Z pohovky se zničehonic ozvalo burácivé zachrápání. Strike vsedě usnul s hlavou opřenou o zeď a s rukama pořád ještě založenýma na prsou.

„Mám devatenáctýho hospodu z práce,“ řekl Matthew. „Vypadalo by blbě, kdybych tam nešel. Musím se tam aspoň na chvíli ukázat.“

Bojovala s nutkáním se na něho utrhnout. Pracoval pro velkou účetní firmu a občas se choval, jako by ho to zavazovalo ke společenským povinnostem, které by se daly čekat spíš u člověka v diplomatických službách.

Byla si jistá, že zná pravý důvod té změny. Hospoda se opakovaně odkládala na Strikovu žádost; ve všech těch případech měl náhlou naléhavou večerní práci, a třebaže ty omluvy byly upřímné, Matthewa rozčilovaly. I když to nikdy neřekl nahlas, Robin věděla, že si myslí, že tak Strike dává najevo, že je jeho čas důležitější než Matthewův a jeho práce významnější.

Během osmi měsíců, které pro Cormorana Strika pracovala, se její šéf a snoubenec nikdy nesetkali, dokonce ani oné neblaze proslulé noci, kdy ji Matthew vyzvedával na pohotovosti, kam doprovodila Strika, kterému svým kabátem zaškrtila probodnutou paži poté, co se ho usvědčený vrah, zahnaný do úzkých, pokusil zabít. Když vyšla rozechvělá a potřísněná od krve z ordinace, kde Strikovi zažívali ránu, Matthew odmítl její nabídku, že ho svému zraněnému šéfovi představí. Celá ta záležitost ho tenkrát pořádně rozčilila, třebaže ho Robin ujistila, že jí samé žádné nebezpečí nehrozilo.

Matthew nechtěl, aby se u Strika nechala zaměstnat nastálo, protože na něho od začátku nahlížel podezřívavě, nelíbilo se mu, že je chudý, že nemá kde bydlet a navíc vykonává profesi, která Matthewovi připadala absurdní. Ty drobné útržky informací, které Robin přinášela domů (Strikova kariéra ve Speciální vyšetřovací jednotce, civilním oddělení Královské vojenské policie, jeho vyznamenání za statečnost, ztráta dolní části pravé nohy, odborné znalosti ze spousty oblastí, o nichž Matthew – tolik zvyklý být v jejích očích za odborníka sám – věděl jen velmi málo nebo zhora nic), oba muže nijak nesblížily, jak naivně doufala, naopak mezi nimi prohloubily příkop.

Strikova nečekaná sláva, náhlý vzestup od nezdaru k úspěchu, v Matthewovi spíš posílila odpor a nepřátelství. Robin si až opožděně uvědomila, že věci jenom zhorší, když bude poukazovat na Matthewovy rozporuplnosti: „Nelíbilo se ti, že nemá kde bydlet a že je chudý, a teď se ti nezamlouvá, že se proslavil a nakupila se mu spousta práce!“

Jak ale dobře věděla, Strikovým nejhorším zločinem v Matthewových očích byly ty přiléhavé modelové šaty, které jí šéf koupil po výletě do nemocnice, protože je zamýšlel jako dárek z vděčnosti a na rozloučenou,

a které si poté, co se v nich Matthewovi s pýchou a potěšením předvedla a uviděla jeho reakci, už nikdy neodvážila vzít na sebe.

Robin doufala, že se to všechno spraví při osobním setkání, ale opakovaná rušení schůzky ze Strikovy strany jen zvětšila Matthewovu averzi. Naposledy se Strike jednoduše nedostavil. Jeho omluvu – že to musel vzít oklikou, aby se zbavil sledování, které na něho nasadila podezíravá manželka jednoho z jeho klientů – přijala Robin, která znala složitosti tohoto výjimečně divokého rozvodového řízení, ale Matthewa to utvrdilo v názoru, že Strike je namyšlený a jen se snaží na sebe upoutat pozornost.

Přesvědčit Matthewa, aby souhlasil se čtvrtým pokusem domluvit hospodu, jí dalo docela velkou práci. Čas i místo zvolil tentokrát Matthew, ale teď, když se Robin podařilo znovu zajistit dohodu se Strikem, mění Matthew datum. Bylo těžké zbavit se pocitu, že to dělá naschvál, jen aby Strikovi ukázal, že i on má jiné závazky; že i on (Robin si nemohla pomoci, ale opravdu si to myslela) může lidi kolem sebe nasírat.

„Tak fajn,“ hlesla do telefonu. „Zjistím, jestli se čtvrtek Cormoranovi hodí.“

„Nezdá se, že by to u tebe bylo v pohodě.“

„Matte, nezačínej. Zeptám se ho, jo?“

„Tak se uvidíme večer.“

Robin položila sluchátko. Strike už teď naplno chrápal, s otevřenou pusou zařezával jako parní lokomobila, nohy doširoka roztažené, chodidla pevně na zemi, paže založené na hrudi.

Povzdychla si a zadívala se na svého spícího šéfa. Strike nikdy neprojevil vůči Matthewovi ani stín nepřátelství, nikdy se k jeho existenci žádným způsobem nevyjadřoval. To Matthew neustále rozebíral Strikovo živobytí a zřídka si nechal ujít příležitost zdůraznit, že by Robin mohla mnohem víc vydělávat, kdyby nastoupila do kteréhokoli z jiných zaměstnání, jež se jí nabízela, a nerozhodla se zůstat u hřmotného soukromého detektiva, který vězel až po uši v dluzích a nebyl schopen jí platit takovou mzdu, jakou by si zasloužila. Kdyby se podařilo přiblížit Matthewův názor na Cormorana Strika tomu jejím, zařídit, aby ho měl

rád nebo k němu dokonce získal obdiv, ulevilo by to jejímu domácímu životu. Robin byla optimistická: měla je ráda oba, tak proč by oni nemohli mít rádi jeden druhého?

Strike se s náhlým hlučným zachrápáním probudil. Otevřel oči a zamžoural na ni.

„Já jsem chrápal,“ konstatoval a utíral si ústa.

„Moc ne,“ zalhala. „Poslyšte, Cormorane, hodilo by se vám, kdybychom tu hospodu přesunuli z pátku na čtvrtek?“

„Hospodu?“

„S Matthewem a se mnou,“ připomněla mu. „Pamatujete si na to? King's Arms v Roupell Street. Napsala jsem vám to,“ řekla s poněkud nuceným veselím.

„Dobře,“ odvětil. „Jo, pátek.“

„Ne, Matt chce – on v pátek nemůže. Hodí se vám místo toho čtvrtek?“

„Jo, prima,“ odpověděl unaveně. „Myslím, že se půjdu zkusit trochu prospat, Robin.“

„Dobře. Napíšu vám o tom čtvrtku poznámku.“

„Co se děje ve čtvrtek?“

„Jdeme do hospody s... To je jedno. Běžte a trochu se vyspěte.“

Když se prosklené dveře zavřely, zůstala sedět a tupě zírala na obrazovku počítače. Jakmile se znovu otevřely, vyskočila s leknutím od stolu.

„Robin, mohla byste zavolat chlápku jménem Christian Fisher?“ řekl Strike. „Řekněte mu, co jsem zač, a vyřídte mu, že hledám Owena Quinea a že potřebuju znát adresu toho spisovatelského doupěte, o kterém s Quinem mluvil.“

„Christian Fisher... kde pracuje?“

„Do hajzlu,“ zamumlal Strike. „To jsem se nezeptal. Jsem totálně vyfluslej. Je to nakladatel... módní nakladatel.“

„Tak to nebude problém, najdu ho. Běžte spát.“

Když se skleněné dveře zavřely podruhé, Robin si otevřela Google. Během třiceti vteřin zjistila, že Christian Fisher je zakladatel malého vydavatelství Crossfire sídlícího v Exmouth Market.

Když vytáčela jeho číslo, myslela na pozvánku na svatbu, kterou nosila v kabelce už celý týden. Robin neřekla Strikovi o datu své svatby s Matthewem, ani Matthewovi neřekla, že chce svého šéfa pozvat. Kdyby se ta čtvrtěční hospoda povedla...

„*Crossfire*,“ ozval se na druhém konci řezavý hlas. Robin zaměřila svou pozornost k práci, kterou měla před sebou.

5

Člověka nic nemučí bezmezněji
než vlastní myšlenky.

John Webster: *Bílá d'áblice*

Za deset minut půl desáté toho večera ležel Strike jen v tričku a trenýrkách na peřině a se zbytky kari z indické jídelny na židli vedle sebe. Pročítal si sportovní zpravodajství v novinách, zatímco v televizi naproti postele běžely zprávy. Kovová tyčka, která mu sloužila namísto pravého kotníku, se zářivě leskla ve světle laciné stolní lampičky položené na bedně opodál.

Ve středu večer se měl hrát ve Wembley přátelák Anglie–Francie, ale Strika mnohem víc zajímalo domácí derby Arsenalu proti Spurs, které se bude hrát v sobotu. Fanouškem Arsenalu byl od raného mládí, šel tak ve stopách strýce Teda. Proč strýček Ted fandil Kanonýrům, když celý život bydlel v Cornwallu, byla otázka, již si Strike nikdy nepoložil.

Noční obloha za malým oknem se slabě třpytila a hvězdy se usilovně snažily probít mlhou. Několik hodin spánku během dne ani v nejmenším nezmírnilo jeho únavu, ale na spaní se zatím příliš necítil, rozhodně ne po velké porci jehněčího biryani a pintě piva. Na posteli vedle něho se povaloval lístek s Robininým rukopisem; předala mu ho, když ten večer odcházel z kanceláře. Byly na něm uvedeny dvě schůzky. V první stálo:

Christian Fisher, 9.00 zítra ráno.

Nakladatelství Crossfire, Exmouth Market, ECI

„Proč se chce se mnou vidět?“ zeptal se jí překvapeně Strike. „Já přece jen potřebuju adresu toho doupěte, o kterém řekl Quineovi.“

„Já vím,“ odpověděla Robin, „taky jsem mu to říkala, ale on se tvářil, že se s vámi opravdu moc rád setká. Říkal, že zítra v devět by to šlo a že nepřichází v úvahu, abyste odmítl.“

Na co si to hraju? ptal se Strike sám sebe našťavaně při pohledu na ten vzkaz.

Byl unavený a dopoledne se nechal unést svou náladou, pustil k vodě prachatého klienta, který mu mohl přinést i další práci. Potom se nechal převálcovat Leonorou Quineovou a přijal ji jako klientku za velice pochybný příslib honoráře. Když ji teď neměl před sebou, jen obtížně si vybavoval tu směs lítosti a zvědavosti, která ho přiměla se jejího případu ujmout. V neúprosné chladné prázdnotě podkrovního pokojíku mu připadal příslib, že najde jejího nevrlého manžela, donkichotský a neodpovědný. Nesnažil se snad splatit veškeré dluhy proto, aby opět získal aspoň trochu volného času? Sobotní odpoledne na Arsenalu, nedělní lenošení? Po měsících, kdy pracoval prakticky nonstop, začal konečně vydělávat slušné peníze, protože přitahoval klienty nejen díky prvnímu zářivému výbuchu a náhlé slávě, ale také díky obyčejné šeptandě. Copak to nemohl vydržet s Williamem Bakerem ještě aspoň tři týdny?

A co na něm asi toho Christiana Fishera tak nadchlo, že se s ním chce setkat osobně? ptal se Strike sám sebe, když si prohlížel vzkaz od Robin. Mohl to snad být Strike sám, buď jako člověk, který vyřešil případ Luly Landryové, nebo (v horším případě) jako syn Jonnyho Rokebyho? Bylo velice obtížné odhadnout míru vlastní proslulosti ve světě celebrit. Strike měl za to, že jeho náhlá nečekaná sláva pomalu bledne. Na chvíli se stal středem intenzivního zájmu, ale telefonáty novinářů před pár měsíci ustaly a bylo to už téměř stejně dlouhou dobu, co se naposled někde představil svým jménem a v odpověď uslyšel narážku na případ Luly Landryové. Cizí lidé se už k němu zase chovali tak jako celý život: říkali mu různými zkomoleninami, nejčastěji jeho jméno vyslovovali jako „Cameron Strick“.

Na druhou stranu možná nakladatel o zmizelém Owenu Quineovi něco ví a nemůže se dočkat, až se o to se Strikem podělí, i když důvod, proč by to v takovém případě odmítl sdělit Quineově ženě, si Strike neuměl představit.

Druhou schůzku mu Robin poznačila na lístek hned pod informací o Fisherovi:

Čtvrtek 18. listopadu, 18.30, King's Arms,
Roupell Street 25, SE1

Strike věděl, proč to datum napsala tak důrazně: byla rozhodnutá, že tentokrát – bylo to potřetí, nebo už počtvrté, co to domlouvali? – ho konečně seznámí se svým snoubencem.

I když by tomu ten neznámý účetní asi sotva věřil, Strike byl vděčný už za pouhou Matthewovu existenci i za prstýnek se safírem a diamantem, který se třeptil na Robinině prostředníčku. Matthew působil dojmem pitomce (Robin by si zřejmě neuměla představit, jak přesně si Strike pamatoval všechny ty bezděčné poznámky o jejím snoubenci), ale postavil užitečnou bariéru mezi Strika a dívku, která by jinak mohla narušit jeho těžce vydobytou rovnováhu.

Strike si nemohl pomoci, aby k Robin, která při něm stála, když byl úplně na dně, a pomáhala mu na nohy, nechoval vroucí city; a jelikož nebyl slepý, nemohlo mu uniknout, že je to velice pohledná žena. Na její zasnoubení tudíž nazíral jako na prostředek, který blokuje jakýsi tenký, vytrvalý pramen, jenž – kdyby se mu ponechal volný průchod – by mohl začít vážně narušovat jeho pohodlí. Strike se považoval za člověka, který se léčí z dlouhého, turbulentního vztahu, jenž skončil, přesně jak začal, tedy ve lžích. Neměl v žádném případě v úmyslu měnit svůj status svobodného mládence, který mu připadal příjemný a praktický, a už celé měsíce se úspěšně vyhýbal jakýmkoli dalším citovým vazbám, navzdory pokusům své sestry Lucy dát ho dohromady se ženami, které na něho vesměs působily jako zoufalé případy z nějaké internetové seznamovací agentury.

Bylo samozřejmě možné, že až se Matthew s Robin skutečně vezmou, mohl by Matthew využít nového postavení k tomu, aby novomanželku přesvědčil, že má opustit zaměstnání, které očividně nesnášel (Strike v tomto ohledu správně interpretoval všechna Robinina váhání a vytáčky). Nicméně Strike byl přesvědčený, že mu Robin řekne, až bude datum svatby stanoveno, a tak mu toto nebezpečí připadalo v současné chvíli vzdálené.

Znovu mohutně zívá, složil noviny, odhodil je na židli a obrátil pozornost k televiznímu zpravodajství. Jeho drobnou osobní marnotratností se od chvíle, kdy se nastěhoval do malého podkrovního bytu, stala satelitní televize. Malý přenosný televizor teď stál na set-top boxu televize Sky a obraz, který už nebyl odkázaný na slabou pokojovou anténu, byl ostrý a postrádal někdejší zrnitost. Ministr spravedlnosti Kenneth Clarke oznamoval plány na krácení rozpočtu na právní pomoc o tři sta padesát milionů liber. Strike přes opar únavy sledoval, jak zarůžovělý, břichatý muž vypráví poslancům v parlamentu, že by si přál „odradit lidi od toho, aby se obraceli na právníky, kdykoli se ocitnou v problémech, a naopak je povzbudit, aby zvažovali vhodnější metody, jak řešit spory“.

Samozřejmě měl na mysli to, že by se právních služeb měli vzdát chudí lidé. Průměrní Strikovi klienti by pochopitelně nadále mohli využívat své drahé advokáty. Většinu práce dnes vykonával pro nedůvěřivé, věčně zrazované boháče. Jeho informace živily jejich uhlazené právníky a umožňovaly jim dosahovat lepšího vyrovnání při jejich nechutných rozvodech a ostrých obchodních sporech. Stálý proud zazobaných klientů předával jeho jméno dalším podobným mužům a ženám s nudně podobnými problémy; byla to odměna za výjimečnost a věhlas, jehož ve své práci dosáhl, a jestliže ta práce působila často stereotypně, zároveň byla velice lukrativní.

Když zprávy skončily, pracně se vyhrabal z postele, odstranil zbytky jídla ze židle a toporně přebelhal do malé kuchyňky, kde umyl veškeré nádobí. Podobné věci nikdy nezanedbával: návyky spojené se sebeúctou, které si osvojil v armádě, ho neopustily ani v dobách největší bídy a nesusvisely tak úplně pouze s vojenskou výchovou. Byl odjakživa pořádku-

milovný chlapec, napodoboval v tom strýce Teda, jehož obliba pořádku – od bedny s náradím po přístřešek na člun – prudce kontrastovala s chaosem obklopujícím Strikovu matku Ledu.

Za deset minut, během nichž se naposled vyčural na věčně mokréм záchodě umístěném příliš blízko sprchy a vyčistil si zuby u kuchyňské výlevky, kde bylo víc místa, byl Strike zpátky v posteli a sundával si protézu.

Zprávy doplnila předpověď počasí na zítřek: teploty pod bodem mrazu a mlha. Strike si na pahýl amputované nohy nanесl hojivý pudr; dnes ho noha bolela míň než před několika měsíci. Bez ohledu na dnešní pravou anglickou snídani a večerní jídlo z indické restaurace ztratil poslední dobou trochu na váze, protože si už zase mohl sám vařit. A nižší tělesná váha tlaku na pahýl ulevovala.

Namířil dálkovým ovladačem na televizní obrazovku; usměvavá blondýna se svým práškem na nádobí zmizela do nicoty. Strike se neohrabaně zavrtal do přikrývek.

Jestliže se Owen Quine skrývá ve svém spisovatelském doupěti, bude samozřejmě velice snadné ho odtamtud vyštourat. Podle všeho to byl egoistický hajzlík, který se vypařil do tmy i se svou vyumělkovanou knížkou...

Neurčitá představa nespoutaného muže, který s taškou přes rameno bouřlivě opouští domov, se ztrácela téměř stejnou rychlostí, s níž se vytvořila. Strike se propadal do vítaného, hlubokého a bezesného spánku. Sotva patrné pulzování baskytary kdesi hluboko pod ním v suterénním baru záhy přehlušilo jeho drásavé chrápání.

6

Ach, pane Žvásto, copak vy, vy jste aspoň
diskrétní, to víme.

William Congreve: *Láska za lásku*

Když Strike dorazil druhý den ráno za deset minut devět do Exmouth Market, domy ještě zahalovaly chumáče mrazivé mlhy. Vůbec to tady nevypadalo jako na londýnské ulici – na chodníku stály zahrádky bezpočtu kaváren, fasády budov hýřily pastelovými barvami a všemu vévodil kostel ve stylu baziliky ze zlatých a modrých cihel: chrám Našeho nejsvětějšího Spasitele zahalený v kouřovém oparu. Lezavá mlha, obchody přecpané suvenýry a kuriozitami, kavárenské stolky se židličkami na chodníku; kdyby k tomu mohl přidat chuť slané vody a naříkavý křik racků, mohl by mít pocit, že se ocitl zpátky v Cornwallu, kde strávil nejklidnější období svého dětství.

Malá cedulka u nevýrazných dveří vedle vchodu do pekařství oznamovala sídlo nakladatelství Crossfire. Strike zazvonil přesně v devět hodin a byl vpuštěn na příkré, bíle vymalované schodiště, po němž se šplhal s jistými obtížemi a se značnou podporou zábradlí. Nahoře mu vyšel vstříc štíhlý, asi třicetiletý obrýlený muž s frajerským vzezřením. Měl vlnité vlasy až na ramena a na sobě džíny, vestu a kašmírovou košili s náznakem ozdobného nabírání kolem manžet.

„Dobrej,“ pozdravil, „já jsem Christian Fisher. Vy jste Cameron, že?“

„Cormoran,“ opravil ho Strike automaticky, „ale...“

Chystal se říct, že slyší i na Camerona, což byla jeho navyklá odpověď

na letité komolení svého jména, ale Christian Fisher okamžitě zareagoval:

„Cormoran – cornwallský obr.“

„Přesně tak,“ odušil překvapeně Strike.

„Loni jsme vydali dětskou knížku anglických lidových pověstí,“ řekl Fisher, otevřel dvojité bílé dveře a vedl Strika do zaneřáděného, otevřeného kancelářského prostoru se stěnami plnými plakátů a spoustou neuspořádaných polic s knihami. Zanedbaně vyhlížející mladá žena s tmavými vlasy se na procházejícího Strika zvědavě zadívala.

„Kávu? Čaj?“ nabídl Fisher a vedl Strika dál do své kanceláře, malého kamrlíku mimo hlavní prostor redakce, z něhož byl příjemný výhled na ospalou, zamlženou ulici. „Můžu říct Jade, ať nám něco přichystá.“ Strike odmítl s tím, že kávu právě měl, ale zároveň ho udivilo, že se Fisher zřejmě chystá na delší schůzku, než jakou podle Strika ospravedlňovaly okolnosti. „Tak jenom jedno latte, Jade,“ zavolal Fisher ze dveří.

„Posaďte se,“ vybídl Strika a začal pobíhat kolem polic s knihami, které lemovaly zdi. „Nežil ten obr Cormoran v Hoře svatého Michala?“

„Jo,“ přitakal Strike. „A Jack ho měl zabít. Ten, co se proslavil díky stonku fazole, který vyrostl do nebe.“

„Někde to tady je,“ řekl Fisher a dál prohledával police. „*Lidové pověsti z Britských ostrovů*. Máte děti?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

„Aha,“ odušil Fisher. „Tak to už si s tím nebudu dělat hlavu.“

S úsměvem se posadil do křesla naproti Strikovi.

„Můžu se vás tedy zeptat, kdo si vás najal? A můžu hádat?“

„Jen do toho,“ řekl Strike, který se z principu nikdy nebránil spekulacím.

„Je to buď Daniel Chard, nebo Michael Fancourt,“ pokračoval Fisher. „Nemám pravdu?“

Čočky brýlí dodávaly jeho očím soustředěný, slídivý výraz. Strika jeho slova zaskočila, ale navenek nedal nic najevo. Michael Fancourt byl velice slavný spisovatel, který nedávno obdržel jednu z hlavních literárních cen. Proč by se zrovna on měl zajímat o Quineovo zmizení?

„Bohužel ani jeden z nich,“ řekl Strike. „Je to Quineova žena Leonora.“

Teď vypadal Fisher zaskočeně, byl téměř komicky překvapený.

„Jeho žena?“ opakoval nepřítomně. „Ta šedivá myška, co vypadá jako Rose Westová? K čemu si asi *zrovna ona* najala soukromého detektiva?“

„Její manžel zmizel. Je nezvěstný už jedenáct dní.“

„Quine je *nezvěstný*? Ale – v tom případě...“

Strike viděl, že Fisher očekával úplně jiný rozhovor, na který se dychtivě těšil.

„Ale proč vás poslala za mnou?“

„Myslí si, že víte, kde Quine je.“

„Jak bych to měl sakra vědět?“ opáčil Fisher a zatvářil se upřímně zmateně. „Nejsme žádní kamarádi.“

„Paní Quineová tvrdí, že vás na jednom večírku zaslechla, jak jejímu manželovi vyprávíte o nějakém spisovatelském doupení...“

„Ach tak,“ odušil Fisher, „Bigley Hall, jo. Ale tam Owen určitě nebude!“ Když se zasmál, proměnil se v jakéhosi obrýleného Puka: veselí stříženě prohnanou vychytralostí. „Tam by Owena Quinea nepustili, ani kdyby jim zaplatil. Je to rozený potíživista. A jedna z žen, která to tam vede, ho nesnáší do morku kostí. Napsal hnusnou recenzi na její první román a ona mu to nikdy neodpustila.“

„Můžete mi na ně přesto dát telefon?“ požádal Strike.

„Někde ho tady mám,“ vytáhl Fisher ze zadní kapsy džínů mobil. „Zavolám tam hned...“

A také to udělal, přičemž položil mobil na stůl mezi ně a zapnul Strikeovi hlasitý odposlech. Po celé minutě vyzvánění se ozval udýchaný ženský hlas:

„Bigley Hall.“

„Ahoj, to jsi ty, Shannon? Tady Chris Fisher z Crossfire.“

„Jé, ahoj, Chrisi, jak se máš?“

Dveře kanceláře se otevřely a dovnitř vešla ona zanedbaná dívka, beze slova postavila před Fishera latte a zase zmizela.

„Volám ti, Shan,“ řekl Fisher, jakmile se dveře s cvaknutím dovřely, „abych zjistil, jestli u vás náhodou není ubytovaný Owen Quine. Asi se tam neukázal, že ne?“

„Quine?“

I na tu dálku v sobě ta jediná plechově znějící slabika nesla opovržení, jež se jako ozvěna rozeznělo po místnosti obložené knihami.

„Jo, neviděla ses s ním?“

„Přinejmenším rok, ale spíš dýl. Proč? Toho by asi nenapadlo sem chodit, ne? Vůbec by tady nebyl vítanej, to ti teda povím.“

„Žádný strachy, Shan, já myslím, že jeho žena asi něco špatně pochopila. Ozvu se brzo.“

Fisher utnul hovor, než se stihla rozloučit, a dychtivě se obrátil ke Strikovi.

„Vidíte?“ řekl. „Říkal jsem vám to. Do Bigley Hall by nemohl, ani kdyby chtěl.“

„To jste to nemohl říct jeho ženě, když vám telefonovala?“

„Aha, tak proto pořád volala!“ řekl Fisher, jako by se mu právě rozsvítilo. „Já jsem si myslel, že to Owen ji nutí, aby mi telefonovala.“

„Proč by měl svou ženu nutit, aby vám zavolala?“

„Ale jděte,“ uchechtl se Fisher, a když Strike jeho úsměv neopětoval, krátce se zasmál a prohlásil: „Kvůli románu *Bombyx mori*. Říkal jsem si, že to by bylo Quineovi podobné, kdyby se pokusil přesvědčit manželku, aby mi zavolala a sondovala, jak se věci mají.“

„*Bombyx mori*,“ opakoval Strike a snažil se neznít všetečně ani rozpačité.

„Jo, měl jsem za to, že Quine otravuje, aby zjistil, jestli je ještě nějaká naděje, že bych to vydal. To by mu bylo podobné, nechat místo sebe telefonovat ženu. Ale jestli teď někdo po té jeho knížce sáhne, já to rozhodně nebudu. My jsme malý podnik. My si nemůžeme dovolit soudní pře.“

Když Strike nic nezískal z předstírání, že toho ví víc, než ve skutečnosti věděl, změnil taktiku.

„*Bombyx mori* je Quineův poslední román?“

„Jo,“ přisvědčil Fisher, usrkl ze svého latte z automatu a sledoval proud vlastních myšlenek. „Takže on zmizel, ano? Tipoval bych, že bude chtít spíš být při tom a užít si tu zábavu. Řekl bych, že v tom tkví celý smysl. Nebo ztratil nervy? To se mi u Owena nezdá.“

„Jak dlouho vydáváte Quineovy věci?“ zeptal se Strike. Fisher se na něho nevěřičně zadíval.

„Já mu nikdy nic nevydal!“ odpověděl.

„Myslel jsem si...“

„Poslední tři knížky – nebo to byly čtyři? – vydal v nakladatelství Roper Chard. Ne, došlo jen k tomu, že jsem se před pár měsíci potkal na jednom večírku s jeho agentkou Liz Tasselovou a ta mi důvěrně sdělila – byla už maloučko líznutá –, že si není jistá, jak dlouho ho ještě budou v Roper Chard snášet, a tak jsem jí řekl, že se na jeho příští knihu rád podívám. Quine dnes patří do kategorie autorů, co jsou tak špatní, až jsou dobří – mohli bychom vymyslet nějaký nezvyklý marketing. V každém případě,“ pokračoval Fisher, „napsal přece *Hobartův hřích*. To byla dobrá knížka. Vycházel jsem z toho, že by pořád ještě mohl mít co říct.“

„Poslala vám *Bombyx mori*?“ zeptal se Strike rozvázně a v duchu si nadával za nedostatečnou důkladnost, s níž včera vyslýchal Leonoru Quineovou. Tak to dopadá, když přijmete klienty v situaci, kdy padáte únavou. Strike byl zvyklý chodit na výslechy s tím, že toho ví víc než dotazovaný, a teď se cítil zvláště odhalený.

„Jo, poslala mi výtisk předminulý pátek kurýrem,“ řekl Fisher s potutelně samolibým pukovským úsměškem. „Největší chyba, jaké se chudák Liz za celý život dopustila.“

„Proč?“

„Protože to očividně pořádně nečetla, nebo to minimálně nedočetla do konce. Asi dvě hodiny poté, co mi to přišlo, jsem měl na mobilu poplašnou zprávu: ‚Chrisi, stala se chyba, poslala jsem ti omylem špatný rukopis. Prosím tě, nečti to a pošli mi ho hned zpátky, budu v kanceláři, abych si ho převzala.‘ V životě jsem neslyšel Liz Tasselovou, že by takhle vyšilovala. Obvykle z ní jde spíš strach. I dospělí chlapi se před ní krčí.“

„A poslal jste ten rukopis zpátky?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Fisher. „Strávil jsem četbou skoro celou neděli.“

„A?“ nadhodil Strike.

„Copak vám o tom nikdo nic neřekl?“

„O čem...?“

„O obsahu té knížky,“ řekl Fisher. „Co Quine provedl.“

„Co provedl?“

Fisherovi zmizel úsměv z tváře. Odložil šálek s kávou.

„Několik nejlepších londýnských právníků mě varovalo,“ pokračoval, „abych o tom nemluvil.“

„Kdo je zaměstnává?“ zeptal se Strike. Když Fisher neodpovídal, dodal: „Má právníky ještě někdo kromě Charda a Fancourta?“

„Jde jenom o Charda,“ řekl Fisher, který snadno vběhl do Strikem nastražené pasti. „I když na Owenově místě bych měl asi větší strach z Fancourta. Ten umí být pěkně hajzlík. A nikomu nic nezapomene. Ale nikde mě necitujte,“ dodal spěšně.

„A co ten Chard, o kterém jste mluvil?“ zeptal se Strike tápající v poltmě.

„Daniel Chard, ředitel nakladatelství Roper Chard,“ odvětil Fisher se stopou netrpělivosti v hlase. „Nechápu, jak Owena mohlo napadnout, že mu projde, když se naveze do člověka, který řídí jeho nakladatelství, ale on už je prostě takový. Je to ten nejarogantnější a nejpošetilejší mizera, jakýho znám. Myslím, že si říkal, že by mohl Charda vylicít jako...“

Fisher se odmlčel s nervózním uchechtnutím.

„Jsem si sám sobě nebezpečný. Řekněme jenom tolik, že mě překvapuje, že si Owen vůbec mohl myslet, že mu to projde. Možná ztratil nervy, když mu došlo, že všichni úplně přesně vědí, co v knížce naznačuje. A tak se radši zdekoval.“

„Je to tedy urážlivý text, ano?“ zeptal se Strike.

„Označil bych to za šedou zónu beletrie,“ podotkl Fisher. „Když vyslovíte pravdu v groteskní podobě... tedy, ne že bych tím chtěl naznačit,“ dodal spěšně, „že to, co píše, je *pravda*. *Doslova* to ani pravda být

nemůže. Ale všichni se tam mají poznat; na pár lidech nenechal nitku suchou a udělal to velice chytrě... Vlastně to dost připomíná ranou Fancourtovu prózu. Spousta zlé krve a tajemného symbolismu... na některých místech tak úplně nechápete, co chce naznačit, ale zajímá vás, co má za lubem, na koho tím míří.“

„Tak na koho tím –?“

„To je jedno – je to jenom v knížce. Leonora vám o ničem z toho nic nepovídala?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

„To je zvláštní,“ odušil Christian Fisher, „ona o tom přece musí vědět. Řekl bych, že Quine je onen druh spisovatele, co má denně u oběda kázání o své práci.“

„Proč jste si myslel, že by si Chard nebo Fancourt najali soukromého detektiva, když jste nevěděl, že se Quine pohřešuje?“

Fisher pokrčil rameny.

„Nevím. Říkal jsem si, že se možná někdo z nich snaží zjistit, co má s knížkou dál v plánu, aby ho mohli včas zastavit nebo varovat nového nakladatele, že ho budou žalovat. Nebo třeba doufají, že něco najdou na Owena – a vyženou čerta ďáblem.“

„Proto jste se chtěl se mnou tak ochotně setkat?“ zeptal se Strike. „Máte něco na Quinea?“

„Ne,“ odpověděl Fisher se smíchem. „Jsem prostě zvědavý. Jen jsem chtěl vědět, co se děje.“

Podíval se na hodinky, otočil vytištěnou knižní obálku na stole před sebou a maloučko se na židli odsunul. Strike narážku pochopil.

„Děkuju za váš čas,“ řekl a vstal. „Dáte mi vědět, kdyby se vám Owen Quine ozval?“

Podal Fisherovi vizitku. Fisher si ji přimhouřenýma očima prohlížel a zároveň už obcházel stůl, aby Strika vyprovodil.

„Cormoran Strike... *Strike*... To jméno odněkud znám, ne...?“

Fisherovi náhle svitlo a vlilo mu to novou krev do žil, jako by mu vyměnili baterie.

„Sakra, že vy jste ten chlápek, co vyřešil případ Luly Landryové!“

Strikovi bylo jasné, že teď by si mohl zase sednout, poručit si latte a užít si Fisherovy soustředěné pozornosti přinejmenším celou další hodinu. Místo toho se přátelsky, ale vážně rozloučil a za pár minut už byl zase sám v lezavé mlze na promrzlé ulici.

7

Přísahám, že nic podobného jsem v životě nečetl.

Ben Jonson: *Každý podle své letory*

Když se Leonora Quineová v telefonu dozvěděla, že její manžel nakonec není v žádném spisovatelském doupěti, v jejím hlase se ozvala úzkost.

„Ale kde teda je?“ ptala se zřejmě spíš sebe než Strika.

„Kam obvykle chodí, když odejde z domu?“ zeptal se Strike.

„Do hotelu,“ odpověděla, „a jednou bydlel u nějaké ženské, ale s tou se už nestýká. Orlando,“ řekla přísně mimo sluchátko, „polož to, to je moje. Říkám ti, že je to moje. Cože?“ řekla zvýšeným hlasem Strikovi do ucha.

„Já jsem nic neříkal. Chcete, abych vašeho manžela dál hledal?“

„Samozejmě že chci, kdo jiný mi ho asi tak najde? Já tady nemůžu nechat Orlando. Zeptejte se Liz Tasselové, kde je. Ta ho už jednou našla. V Hiltonu,“ dodala Leonora nečekaně. „Jednou bydlel v Hiltonu.“

„V kterém Hiltonu?“

„To já nevím, zeptejte se Liz. Stejně odešel kvůli ní, tak by měla sakra pomoci přivést ho zpátky. Nebere mi telefon. Orlando, *polož to*.“

„Nenapadá vás ještě někdo další?“

„Ne, to už bych se jich asi zeptala sama, ne?“ vyštěkla Leonora. „Vy jste přece detektiv, tak ho najděte! *Orlando!*“

„Paní Quineová, musíme...“

„Můžete mi říkat Leonora.“

„Leonoro, musíme předpokládat, že existuje možnost, že by si váš manžel mohl způsobit nějaké zranění. Našli bychom ho mnohem rych-

leji,“ řekl Strike zvýšeným hlasem, aby překřičel domácí hluk na druhém konci, „kdybychom se obrátili na policii.“

„To nechci. Volala jsem jim tenkrát, kdy odešel na celej tejden, a nakonec se ukázalo, že je u milenky, takže z toho neměli radost. Kdybych to udělala znovu, naštvalo by ho to. Owen by v žádném případě... *Orlando, nech to!*“

„Policie by mohla jeho fotografii rozšířit mnohem účinněji a...“

„Já chci, aby se vrátil domů bez velkého humbuku. Proč se prostě nevrátí?“ dodala podrážděně. „Měl už dost času, aby se uklidnil.“

„Četla jste manželovu poslední knížku?“ zeptal se Strike.

„Ne. Vždycky si počkám, až jsou hotový, a čtu je až oficiálně vydaný s obálkou a se vším ostatním.“

„Nic vám o ní neříkal?“

„Ne, on nerad mluví o své práci, dokud... *Orlando, polož to!*“

Nebyl si jistý, jestli hovor přerušila záměrně, nebo ne.

Ranní mlha se zvedla a na okna kanceláře bubnovaly kapky deště. Každou chvíli měla dorazit klientka, další rozvádějící se ženská, která chce vědět, jestli její už brzy bývalý manžel někde neukrývá majetek.

„Robin,“ řekl Strike, když se vynořil ze své kanceláře, „nevytiskla byste mi z internetu fotografii Owena Quinea, pokud se vám nějakou podaří najít? A zavolejte jeho agentce Elizabeth Tasselové a zjistěte, jestli by mi byla ochotná odpovědět na pár otázek.“

Už se vracel zpátky do své kanceláře, když si vzpomněl ještě na něco jiného.

„Jo, a mohla byste mi zjistit, co znamená ‚bombyx mori‘?“

„Píše se to s měkkým ‚i‘, nebo s ypsilonem?“

„Bůh ví,“ odtušil Strike.

Žena, která měla být co nevidět rozvedená, se dostavila na čas, přesně v jedenáct třicet. Podezřele mladistvá čtyřicátnice vyzařující chvějivé kouzlo a pižmovou vůni, která podle Robin dokázala pokaždé zamořit celou místnost. Strike s ní zmizel ve své kanceláři a celé dvě hodiny Robin slyšela jen jejich tlumené hlasy na pozadí bubnujícího deště a klapotu svých

prstů po klávesnici; samé klidné, tiché zvuky. Robin byla zvyklá slychat ze Strikovy kanceláře náhlé výbuchy pláče, nařikání, dokonce i křik. Nenadále ticho mohlo být ze všeho nejzlověstnější, jako třeba tenkrát, kdy jeden klient při pohledu na fotografie své ženy s milencem, které Strike pořídil teleobjektivem, doslova omdlel (a jak se později dozvěděli, utrpěl drobný infarkt).

Když se Strike s klientkou konečně objevili ve dveřích a žena se s ním s dotěrnou familiárností rozloučila, Robin podala šéfovi velkou fotografii Owena Quinea pořizenou z webové stránky literárního festivalu v Bathu.

„Ježíšku na křížku,“ prohodil Strike.

Owen Quine byl rozložitý, bledý a korpulentní, přibližně šedesátiletý muž s neupravenými žlutošedými vlasy a kozí bradkou. Zdálo se, že jeho oči mají každé jinou barvu, což jeho pohledu dodávalo zvláštní pronikavost. Pro fotografování se oblékl do tyrolského kabátu a na hlavu si nasadil měkký plstěný klobouk s perem.

„U někoho takového by vás nenapadlo, že by se mohl delší dobu pohybovat inkognito,“ poznamenal Strike. „Mohla byste mi udělat těch kopií víc, Robin? Možná bychom to mohli rozhodit po hotelech. Jeho žena se domnívá, že jednou bydlel v Hiltonu, ale nevzpomíná si ve kterém. Mohla byste je, prosím, obvolat a zjistit, jestli se někde nebytoval? Pochybuju, že by použil skutečné jméno, ale mohla byste se ho pokusit popsát... Povedlo se vám spojit s Elizabeth Tasselovou?“

„Ano,“ odpověděla Robin. „Věřte tomu, nebo ne, zrovna jsem se jí chystala zavolat, když zavolala sama.“

„Ona sem telefonovala? Proč?“

„Christian Fisher jí řekl, že s vámi mluvil.“

„A?“

„Dnes odpoledne má nějaké schůzky, ale chce se s vámi setkat zítra v jedenáct hodin ve své kanceláři.“

„Opravdu se chce se mnou sejít?“ zatvářil se Strike pobaveně. „Je to čím dál zajímavější. Ptala jste se jí, jestli neví, kde je Quine?“

„Ano. Tvrdí, že nemá tušení, ale přesto trvala na tom, že se chce s vámi

setkat. Je nesmírně panovačná. Jako ředitelka školy. A *Bombyx mori*," dodala Robin, „je latinský název pro bource morušového.“

„Bource morušového?“

„Jo, a víte, co je zajímavé? Já si vždycky myslela, že se podobají pavoukům a spřádají vlákno podobně jako oni své sítě, ale víte, jak se z housnek toho motýla získává hedvábí?“

„Nemůžu říct, že bych si byl jistý.“

„Kukly se uvaří," řekla Robin. „Vaří se zaživa, aby vylíhlý motýl kuklu nezničil. Právě z těch kukel se získává hedvábí. Nic moc hezkého, co? Proč jste se vlastně chtěl něco dozvědět o hedvábníkovi? Tak se totiž bource taky někdy říká.“

„Chtěl jsem zjistit, proč asi Owen Quine nazval svůj román *Bombyx mori*," odpověděl Strike. „Ale ani teď z toho nejsem zrovna dvakrát moudrý.“

Odpoledne strávil nudnou úředniččinou spojenou s jedním sledováním a doufal, že by se mohlo vyčásit: bude si potřebovat zajít do obchodu, protože nahoře už nemá nic k jídlu. Když Robin odešla, Strike ještě chvíli pokračoval v práci, zatímco déšť bušící na okno stále houstl. Nakonec si oblékl kabát a vydal se teď už v regulérní průtrži mračen na promáčenou, potemnělou Charing Cross Road, aby si nakoupil jídlo v nejbližší samoobsluze. Poslední dobou jedl až příliš často po všelijakých bufetech.

Cestou zpátky s vyboulenými velkými taškami v obou rukou v náhlém popudu vešel do antikvariátu, který se už chystal zavírat. Muž za pultem si nebyl jistý, jestli mají výtisk *Hobartova hříchu*, první a pravděpodobně nejlepší knížky Owena Quinea, ale po spoustě bezvýsledného huhlání a nepřesvědčivého zírání do obrazovky počítače nabídl Strikovi od stejného autora výtisk *Balzakových bratří*. Unavený, promoklý a hladový Strike zaplatil za ohmatanou vázanou knížku požadované dvě libry a odnesl si ji s sebou nahoru do podkrovního bytu.

Vytahal z tašek zásoby, uvařil si těstoviny a natáhl se na postel. Za okny se snášela noc, tmavá a studená, a Strike otevřel knihu zmizelého muže.

Styl byl zdobný a květnatý, příběh gotický a bizarní. Dva bratři jménem Varikokéla a Chámovod jsou zamčeni v místnosti s klenutým stropem, v jejímž jednom rohu se pomalu rozkládá mrtvola jejich nejstaršího bratra. Mezi opileckými hádkami o literatuře, věrnosti a francouzském spisovateli Balzakovi se pokoušejí společně sepsat bratrův životní příběh. Varikokéla si neustále prohmatává bolavá varlata, což Strikovi připadalo jako neohrabaná metafora spisovatelského bloku; většinu práce na literárním díle zřejmě odvádí Chámovod.

Po padesáti stranách Strike s mumláním: „To je fakt hovadina,“ knížku odložil a pustil se do pracného procesu, s nímž se ukládal k spánku.

Hluboká a blažená otupělost minulé noci ale ne a ne přijít. Do okna podkrovního pokoje bubnoval déšť a Strikův spánek byl neklidný; celou noc ho pronásledovaly zmatené katastrofické sny. Ráno se vzbudil tísněný a nesvůj, následky nepokojné noci ho svíraly jako kocovina. Déšť dál vytrvale bičoval okno, a když si pustil televizi, viděl, že Cornwall zasáhly silné záplavy; lidé zůstávali uvěznění v automobilech nebo je evakovali z jejich domovů a teď se tísnili nouzových střediscích.

Strike popadl mobil a vyťukal číslo, které znal stejně důvěrně jako vlastní odraz v zrcadle a jež pro něho po celý život znamenalo bezpečí a stabilitu.

„Haló?“ ozvala se jeho teta.

„Tady Cormoran. Jste v pořádku, Joan? Právě jsem viděl zprávy.“

„My jsme prozatím v pohodě, zlato, zlý je to na pobřeží,“ odpověděla. „Je tady všude voda a žene se sem bouřka, ale nic takového jako v St Austell. Sami to sledujeme v televizi. Jak se máš, Corme? To je doba, co jsme se neviděli. Zrovna včera večer jsme si s Tedem říkali, že už dlouho o tobě nemáme žádný zprávy, a taky nás napadlo, jestli nechceš přijet na Vánoce, když už jsi zase sám. Co myslíš?“

Nemohl se oblékat nebo si přidělovat protézu, když držel mobil. Teta mluvila půl hodiny, byl to nezastavitelný příval místních drbů a náhlé prudké výpady do jeho soukromí, ve kterém by se radši nerýpal. Po posledním poryvu vyslýchání ohledně jeho milostného života, dotazů na jeho dluhy a amputovanou nohu ho konečně propustila.